

Г. ДАНДЕНЪ.

Вярвай тѣщо, че азъ си имамъ други работи
въ тиквата, и . .

Г-жа Сотенвилъ.

Още ли! възможно ли е, зетко, да не позна-
вашъ своите хора. Възможно ли е щото и до
сега да не можешъ да са научишъ какъ трѣба
да са обнасяшъ камъ благородните?

Г. ДАНДЕНЪ.

Какъ?

Г-жа Сотенвилъ.

Не отличявашъ ли ся никакъ отъ мене? Не
щешъ ли да са одучишъ да ми викашъ тѣща,
и нѣма ли да са научишъ веднажъ за сѣкога
да ми казвашъ мадама?

Г. ДАНДЕНЪ.

Поврага! Както ми казвашъ ти зетко, тѣй
вярвамъ и азъ, че можа да та зова тѣщо.

Г-жа Сотенвилъ.

Има много да са казва, и работите не са ра-
вни. Да знаешъ, ако ти аресва, че не можешъ
да са служишъ съ това изражение камъ една
г-жа като мене; при сичко, че си нашъ зетъ,
има голѣма разлика между тебе и мене, това
ти трѣба да знаешъ.